

Kolumni

Marko Erola

toimitus.valkeakoskansanomatsalmamedia.fi

Sointula-Lintula

Otsikko ei ole paikallisliikenteen vuoroväli. Se on paljon pidempi matka. Muutin Sointulaan keväällä 1971. Ensimmäinen muistikuvani elämästä on asfalttikone Puistokuja 3C:n pihasa.

Lapsuuteni ja nuoruuteni Valkeakoski oli vilkas. Suuret ikäluokat panivat hihat heilumaan, ja lapsia oli paljon. Ostokset tehtiin omassa kylässä.

Vuonna 1990 muutin pois, mutta kesiksi palasin tähän lehteen toimittajan oppiin.

Otteeni kotikaupunkiin kirposi 90-luvun lopulla alkaneella reitillä Joensuu-Limerick-Helsinki-Sipoo-Karjaa. Karjaan maalaisdyllissä viihdyin niin, että ajattelin kuolla siellä.

Lasten synnyttyä maalaiselämä kävi kuitenkin työlääksi. Kaikialle oli matkaa, eikä kavereita ollut. Oli lähdeittävä ihmisten ilmoille.

”Kaupunki oli ihmeellisellä tavalla yhtä aikaa tuttu ja vieras”

Puolison veri veti kotikonnuille. Elämä tutussa pikkukaupungissa olisi helppoa ja turvallista. Lapset oppisivat tuntemaan isovanhempansa. Hirvitti. Palaammeko tosiaan lähtöruutuun? Joko elämänkaaren huippu ohitettiin?

Muutimme Lintulaan keväällä 2016. Samana päivänä tytär sai kaverin. Kotikaupungin väki oli vierasta. Harvat tutut olivat kokeneet muodonmuutoksen. Nuorukaiset olivat keski-ikäisiä miehiä. Viisikymppiset olivat seiskavitosia. Tuntui kuin itse olisi hetkessä vanhentunut parikymmentä vuotta.

Joka kadunkulmaan liittyi muistoja, mutta nyt kulmat eivät sanoneet mitään. Kaupunki oli ihmeellisellä tavalla yhtä aikaa tuttu ja vieras. Herakleitoksen hengessä totesin, ettei samaan kaupunkiin voi muuttaa kahdesti. Samana ei pysy sen enempää kaupunki kuin muuttajakaan. Taantumuksen tunne iski usein. Oliko elämä vain siirtymä Sointulasta Lintulaan?

Olemme asuneet tässä uudessa kaupungissa yli kolme vuotta. Viihdymme. Arki on vaivatonta ja palvelut loistavat. Lähimmäisiä näkee usein. Minulla(kin) on kavereita ja kerhoja. Kylillä moikataan.

Muistojeni Koskissa on ihmisiä ja väriä. Kumpiakin tulee koko ajan lisää tähän toiseen Valkeakoskeen, joka ei enää tunnu kakosluokan versiolta.

Enää en mieti, mitä Valkeakoski oli. Mietin, mitä se voisi olla ja mitä voisin sen eteen tehdä.

Kirjoittaja on viestintäpäällikkö ja kirjailija